

Indianen som åkte Greyhoundbuss

Visst är det skönt att segla på sommaren med sina föräldrar. Det tycker Moa i alla fall. Men lite långtråkigt kan det bli, så på den här turen har hon bjudit med sig kompisen Lukas.

Fast hon förstår sig inte riktigt på honom. Han bara ligger som en död fisk på däck. Inte vill han bada och inte vill han lyssna på freestyle. Varför tog han inte med sin freestyle, förresten?

Han säger att han inte kände för att ta med den. Och att Moa gärna får lyssna på sin, så mycket hon vill. Men då är hon väl oartig, om inte båda kan lyssna?

Om hon bara kunde komma på, vad han vill göra! Om han inte bara låg där som en död fisk och hade tråkigt! Det känns ju pinsamt, nu när hon har bjudit med honom.

Men han har inte tråkigt, säger han. Han gör ingenting och tänker inte på nånting särskilt, men det är inte alls tråkigt, säger han. Så kan man väl inte funka?

Fast då berättar han en konstig historia om indianen som åkte Greyhoundbuss.

Indianen bodde på amerikanska västkusten, alldeles vid Stilla Havet. Där hade han väl stannat livet ut, om han inte en dag fått höra att det finns ett liknande hav på andra sidan Amerika också. Det måste han se! Varanda kväll hade han sett solen gå ner i Stilla Havet. Nu ville han se solen gå upp i Atlanten.

– Så han gick tvärs över kontinenten, till fots. Det tog hur lång tid som helst, kanske ett år, kanske ännu längre, berättar Lukas. Till slut kom han fram och såg havet i öster, och så skulle han hem igen.

Men då tog han bussen. Det går så kallade Greyhoundbussar över hela amerikanska kontinenten, och han lockades att köpa biljett till en sån.

– Det enda vettiga, tycker Moa.

– Dumt av honom, säger Lukas.

Jo, för han gillade inte alls att sitta inklämd i flera dagar i en buss. Men det var inte det värsta. För när han sen steg av bussen hemma på västkusten, hade han inte fått med sig sin själ.

Moa fattar inte riktigt.

– Jomen, förklarar Lukas. Kroppen kom ju fram, men han var liksom inte själv med. Så han satte sig på busstationen och väntade nån månad, tills själen hann ifatt honom.

Knäppt, tycker Moa. Men rätt häftigt. Hon frågar om Lukas väntar på sin själ, när han gör ingenting och tänker på ingenting och trivs med det. Lukas tror att han gör det, säger han.

Sen badar de. Och efteråt pratar de rätt länge om vad det är att vänta på sin själ.